

CHƯƠNG 18**Vô lâm Cổ Sự****L**

ời lẽ thống thiết, nói ra từ miệng của một người sắp từ giã cõi đời, tuy là kể về sự tích hào hùng, nhưng dưới bức họa tượng sầu nào treo trên vách kia, sự tích hào hùng ấy có xen chút thê lương.

Chỉ nghe xú quái lão nhân buồn rầu nói:

—Lão chủ nhân vũ dũng cái thế, lão nô há theo kịp được một phần nhỏ.

Mỹ nữ tựa hồ rất xúc động, đôi mắt to tuyệt đẹp hết nhìn mẫu thân lại nhìn độc nhãn lão nhân, miệng mấp máy nhưng không nói thành lời.

Thiếu phụ nở một nụ cười, nụ cười này bao hàm cả nỗi thống khổ lẫn sung sướng, đưa mắt nhìn các vị khách một lượt, nói:

—Chẳng ngại chư vị chê cười, lão thân muốn trước khi nhắm mắt, thổ lộ bằng hết nỗi sầu muộn suốt mười tám năm trường, hơn nữa là những nỗi phiền muộn mà lão thân không đáng phải chịu đựng nhiều như vậy...

Ngừng một lát, đôi mắt đờ đẫn đột nhiên sáng lên, sắc mặt hơi ửng hồng, tựa hồ những tình cảm bị mất, lòng tự hào, kiêu ngạo vốn có hòa trộn phức tạp với nhau, tiềm ẩn suốt mười tám năm trong đáy lòng, nay trước phút lâm chung, bỗng cùng phát lộ.

Độc nhãn lão nhân tựa hồ không kham nổi hai bàn tay nắm chặt của thiếu phụ, khe khẽ di động cánh tay.

Lúc này thiếu phụ tựa hồ không cách gì khống chế tình cảm nội tâm, dầm đuối nhìn độc nhãn lão nhân, rầu rĩ nói:

—Muội phải nói ra tình cảm bị dồn nén trong lòng, nếu không e chẳng còn cơ hội...

Độc nhãn lão nhân cảm kích nói:

—Chủ mẫu đừng vì thế mà quá xúc động.

Độc nhãn lão nhân ngoảnh về phía mỹ nữ, tiếp:

—Hãy nghĩ đến tâm linh của Phong cô nương, để Phong cô nương lưu lại trong hồi ức...

Sắc mặt thiếu phụ càng hồng thêm, mắt càng long lanh hơn, giọng nói càng kiên quyết:

—Muội phải nói, dù Phong nhi có không nhận muội là mẫu thân, dù người trong võ lâm có bảo muội là dâm phụ, nhưng tấm lòng hai ta thanh bạch, có trời chứng giám, suốt từ ngày trượng phu qua đời, đã mười tám năm chứ đâu phải ngắn. Huynh vốn là bậc đại nghĩa hiệp, được người trong giang hồ kính trọng, mười tám năm nay đã hóa thành một lão nhân xú quái như vậy, nếu không phải là bậc đại đức, làm sao muội còn sống được đến hôm nay !

Lời này được nói với vẻ xúc động dị thường, từng chữ từng câu đều thành thực, chứa chan huyết lệ.

Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ, Hứa Sĩ Công đều ý thức đây là một sự kiện bí mật trọng đại giang hồ sắp được bộc lộ từ miệng của thiếu phụ, thì bắc giác cùng ngưng thần lắng nghe.

Ngay cả người lãnh đạm thờ ơ như Lãnh Như Băng cũng động tâm, tròn mắt nhìn thiếu phụ.

Độc nhãn lão nhân thở dài, nói:

—Việc này không phải nhỏ, những mong chủ mẫu suy nghĩ kỹ.

Thanh âm của lão nhân hơi run run, tựa hồ phải vận dụng khí lực toàn thân mới nói được câu này.

Thiếu phụ đáp:

—Muội nghĩ đã quá nhiều năm. Chẳng lẽ để muội phải đem bao tâm sự dồn nén trong lòng xuống mồ ư ?

Độc nhãn lão nhân bỗng quả quyết:

—Được, chủ mẫu nói đi.

Thiếu phụ mỉm cười, hai má ửng hồng như đã hết bệnh, vẻ ngây ngất say sưa như thoáng hiện phong thái oanh liệt thuở nào.

Hứa Sĩ Công ngây người, nghĩ thầm: “Cổ nhân có câu «Nhất tiểu khuynh thành», thật chẳng ngoa. Một thiếu phụ thụ trọng bệnh suốt mười tám năm mà vẫn không mất vẻ hoa lệ, lá ngọc cành vàng, hẳn xưa kia phải là một bậc quốc sắc thiên hương.” Lão Hứa thiên tính hào hiệp, bôn tẩu giang hồ cứu khổ phò nguy, không nghĩ đến tình cảm nam nữ, lúc này nhìn nụ cười mê hồn của thiếu phụ bỗng cảm khái vô hạn.

Chỉ nghe thiếu phụ nói:

—Vương cô nương ! Vương công tử ! Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng bác, nhị vị có biết vị cao nhân mai danh ẩn tích trong giang hồ này chăng ?

Độc nhãn lão nhân thở dài nói:

—Thanh danh chỉ làm cuộc đời phiền não. Không nói thì hơn.

Giọng nói thấm thương, thần thái đượm buồn.

Vương Thông Huệ nghe giọng nói trịnh trọng của thiếu phụ, đã biết độc nhãn lão nhân quyết không phải là một người bình thường. Bất giác nàng nhìn lão nhân, chỉ thấy lão nhân lim dim mắt, mấy giọt lệ ứa ra long lanh. Nàng cũng chưa biết người ấy là ai.

Thiếu phụ rầu rầu nói:

—Mười mấy năm nay người này chịu đủ mọi thiệt thòi. Hai lần thụ trọng thương đã không thể khôi phục dung mạo thần thánh năm xưa. Chẳng trách các vị không nhận ra được.

Vương Thông Huệ nói:

—Lão tiên bối đề cao như vậy, thiết tưởng đây là một bậc đại cao nhân trong võ lâm.

Thiếu phụ đáp:

—Không sai. Thanh danh uy vọng của người này thuộc hàng đệ nhất cao nhân của đương kim võ lâm. Đây chính là Ngụy Tái Cường.

Ba tiếng Ngụy Tái Cường như sấm nổ giữa trời quang, hết thấy những người đang ở trong sảnh đều bị chấn động tâm thần. Hứa Sĩ Công đứng bật dậy hỏi:

—Thập Phương Lão Nhân đó ư ?

Lão nhân lưng còng chậm rãi cúi đầu không nói, thần sắc thấm thương.

Thiếu phụ đáp:

—Không sai, chính là Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường, uy danh chấn động đại giang Nam Bắc...

Bổng nhiệt lệ trào ra như suối, giọng nói nghẹn ngào:

—Người này được biết bao nhân vật võ lâm nghênh tiếp kính nể, tiểu ngạo yên vân, tiêu dao sơn thủy, ung dung tự tại, nhưng đã vì lão thân mà chịu thiệt thòi đến nỗi này.

Độc nhãn của Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường bỗng lóe ánh thần quang, cất tiếng cười ha hả:

—Chủ mẫu đừng tự trách mình, mọi sự này đều là do lão nô tự nguyện nhận lãnh, đâu có phải là do chủ mẫu ?

Thiếu phụ lấy tay áo lau nước mắt, nói:

—Không cần lo cho muội nữa, muội đã quyết lìa cõi thế rồi.

Ngụy Tái Cường nói:

—Lão nô nên xưng hô thế nào cho phải đây ?

Thiếu phụ đáp:

—Hai ta đã giữ tiết tháo thanh bạch suốt mười tám năm, nay có gì mà không dám xưng hô thân mật ?

Ngụy Tái Cường nói:

—Mười tám năm trời ! Đối với hai ta, thời gian vừa qua còn dài hơn một trăm tám mươi năm. Ôi, hai ta đã chịu đựng mười tám năm thống khổ, thiệt thòi, giữ quan hệ chủ bộc, giới hạn phân minh, ngôn từ hành động đều không vượt quá quy củ nửa bước, vì sao lại không nhẫn nại chịu đựng thêm một chút nữa ?

Thiếu phụ đáp:

—Nhưng muội, lòng muội...

Một cơn ho cắt ngang lời thiếu phụ.

Lúc này, mỹ nữ đã khóc như mưa, miệng luôn gọi hai tiếng «nương mẫu, nương mẫu», hai tay vẫn vuốt nhẹ trên lưng thiếu phụ.

Vương Phi Dương thở dài, đứng dậy cung tay nói với Ngụy Tái Cường:

—Vãn bối hôm nay mới được biết hiệp giá, thực vô cùng vinh hạnh.

Ngụy Tái Cường xua tay:

—Đừng làm vậy. Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường đã chết từ lâu, nay chỉ còn là lão bộc của Huyền Hoàng Giáo chủ mà thôi.

Bỗng thiếu phụ khóc nức lên, tiếng khóc càng lúc càng thảm thiết.

Vương Thông Huệ bước lại bên thiếu phụ nói nhỏ:

—Lão tiên bối ngọc thể hư nhược, những mong hãy bảo trọng.

Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Bằng cùng thi lễ với Ngụy Tái Cường:

—Lão tiên bối danh trọng võ lâm, chúng vãn bối ngưỡng kính đã lâu...

Ngụy Tái Cường long lanh độc nhãn, đỡ hai người dậy, nói:

—Ngụy Tái Cường đã chết từ mười tám năm trước, nhị vị không cần đối với lão phu như vậy.

Hứa Sĩ Công có nhiều điều muốn hỏi, nhưng thấy Ngụy Tái Cường có vẻ không hài lòng, trong nhất thời lão Hứa chưa biết nói thế nào cho tiện, đành đứng ngây tại chỗ.

Vương Thông Huệ thấy thiếu phụ chưa ngừng khóc lóc thì cau mày, bất giác cầm lấy cổ tay thiếu phụ nói:

—Lão tiên bối chẳng phải còn yếu sự muốn cho vãn bối biết hay sao ?

Đoạn nàng tăng lực truyền vào uyển mạch của thiếu phụ.

Một luồng kinh lực nhiệt lưu truyền sang mạnh mẽ khiến thân hình thiếu phụ hơi rung động.

Sự rung động này cũng có tác dụng khiến thần trí đang mê loạn của thiếu phụ đột nhiên tỉnh lại.

Thiếu phụ lau nước mắt, rầu rĩ nói:

—Thỉnh Vương cô nương thứ cho lão thân. Ôi, lão thân gần đây đã không còn là người sống trên trần thế, thật khó kềm chế nỗi thống khổ phiền muộn chất chứa trong lòng. Chư vị đừng chê cười.

Vương Thông Huệ nói:

—Tình cảm thanh bạch của nhị vị lão tiên bối thật sáng như hai vầng nhật nguyệt rọi xuống nhân gian. Chúng vãn bối khó bề diễn tả lòng cung kính, há dám chê cười...

Nàng quả thật cảm thấy lòng sầu muộn u hoài, nhìn Lãnh Như Băng một lần rồi cúi mặt xuống.

Thiếu phụ vì tình ái phải chịu thống khổ mười tám năm, nên về phương diện này có nhạy cảm hơn người. Nhìn thái độ, cử chỉ vừa rồi của Vương Thông Huệ liền biết nàng thiếu nữ cơ trí tuyệt luân này đã sa vào lưới tình ái thì bất giác thở dài, nghĩ thầm: “Thương tâm hơn cả trên thế gian duy chỉ có chuyện tình. Tình cảm giữa hai con người, có phần còn hơn cả danh lợi...”

Chỉ nghe mỹ nữ nói:

—Nương mẫu, nữ nhi không muốn giả làm Huyền Hoàng Giáo chủ nữa đâu.

Thiếu phụ cười nhạt, mở chiếc thiết hộp, lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ một viên đơn dược, bỏ ngay vào miệng nuốt xuống.

Ngụy Tái Cường kêu thất thanh:

—Chủ mẫu ! Đừng làm thế !

Vừa kêu vừa phi thân tới, nhưng đã tự biết không kịp nữa.

Sự việc bất ngờ, Ngụy Tái Cường tuy thân hoài tuyệt thế võ công, nhưng cũng không kịp cứu.

Song thân pháp kỳ lạ, xuất thủ cực nhanh của Ngụy Tái Cường khiến mấy người Hứa Sĩ Công kinh dị vạn phần.

Vương Thông Huệ vốn đứng gần thiếu phụ, còn Ngụy Tái Cường ở xa bảy tám thước, mà trong phút kinh hãi, chỉ một chớp mắt đã vòng qua Vương Thông Huệ, hai ngón tay đã kịp chạm tới bàn tay của thiếu phụ, nhưng bị chạm một bước, viên đơn hoàn đã bị thiếu phụ nuốt xuống.

Ngụy Tái Cường thở dài, buông hai ngón tay, giọng thảm thiết:

—Muội thống khổ đến thế ư ?

Nước mắt ứa ra thành dòng từ con mắt duy nhất của lão nhân.

Vương Thông Huệ tài trí và nhạy cảm, hỏi:

—Sao ? Uống độc dược ư ?

Quay nhìn chỉ thấy thiếu phụ sắc mặt ửng hồng, mắt long lanh điểm lệ và sắc sảo thì trong lòng nàng rất lấy làm kỳ quái, thầm nghĩ: “Thiếu phụ uống độc dược mà sao lại có phản ứng như vậy được nhỉ ?”

Thiếu phụ nói:

—Vương cô nương đừng lấy làm lạ, độc dược cũng có nhiều loại. Loại này có thể khiến một người sắp chết khả dĩ tạm thời phục hồi sức sống, đốt cháy nốt phần tiềm lực sinh mệnh còn dư tồn, rồi mới chết hẳn.

Vương Thông Huệ thở dài nhẹ nhẹ, nói:

—Vậy là sau khi sử dụng loại độc dược vừa rồi thì chắc chắn phải chết, bất luận thân y linh đơn nào cũng không thể thắp lại ngọn đèn đã cạn hết dầu ?

Thiếu phụ đáp:

—Nhưng lão thân có thể sống thêm vài giờ, hơn nữa, với sinh lực bùng bùng mạnh mẽ.

Mỹ nữ kêu lên đau đớn:

—Nương mẫu ! Sao lại nhẫn tâm bỏ nữ nhi lại một mình ?

Đoạn khóc hu hu.

Thiếu phụ lúc này tinh thần bỗng đột nhiên phấn chấn, nói với mỹ nữ:

—Phong nhi, đừng khóc, ta còn rất nhiều điều muốn nói. Nếu Phong nhi khóc lóc, sẽ làm uổng phí thời gian còn sống ít ỏi của ta. Chẳng những ta sẽ phải ôm hận xuống cửu tuyền, mà còn lưu lại tai họa ghê gớm cho võ lâm. Khi đó làm sao ở dưới cửu tuyền ta có thể nhắm mắt được ?

Nghe vậy, mỹ nữ quả nhiên ngừng khóc, đưa tay áo lau nước mắt, đứng ủ rũ bên cạnh mẫu thân. Thiếu phụ giờ chiếc thiết hạp ra, nói:

—Vương cô nương ! Thỉnh cô nương trước hết hãy nhận lấy vật này.

Sắc diện của thiếu phụ đột nhiên trở nên trang nghiêm.

Vương Thông Huệ sững sờ:

—Lão tiên bối có thể nói cho văn bối biết thiết hạp đựng vật gì bên trong ?

Thiếu phụ nói rành rọt từng chữ:

—Trong này có danh sách các tổng tòa của Huyền Hoàng Giáo, ghi rõ địa điểm, danh tính và thực lực. Ngoài ra có một bản quyền phổ kiểm quyết do chính phu quân của lão thân ghi chép.

Vương Thông Huệ kinh ngạc:

—Những vật quý trọng như vậy, văn bối làm sao dám tiếp nhận.

Thiếu phụ nói:

—Vương cô nương ! Thiết hạp này có quan hệ trọng đại tới kiếp vận của võ lâm. Nếu cô nương không chịu kế tục lão thân, tiếp nhiệm chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ, thì thế lực tà ác do lão thân thiết lập trên giang hồ sẽ làm dấy lên một đấu trường sát nhân kinh thiên động địa. Một năm trở lại đây, bệnh thế của lão thân chuyển biến xấu đi, phải nằm liệt giường, suy đi tính lại, bỗng ngộ ra linh trí còn tỉnh táo, cảm nhận sâu sắc hành động ngày trước xâm phạm đạo trời, vô cùng hối hận. Nhưng sức tàn lực kiệt, chỉ còn trông chờ vào tương lai có người khác đảm đương. Hoàng thiên đã không cho lão thân sống thêm để thủ tiêu thế lực tàn ác do chính mình thiết lập. Chính trong lúc cảm thấy sơn cùng thủy tận, lão thân bỗng nhớ đến cô nương. Đáng tiếc lão thân không thể tự đến Hoàng Sơn để bái kiến...

Thiếu phụ nhìn Ngụy Tái Cường, tiếp:

—Lão thân cũng từng hai lần phái người thâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng đều không gặp được cô nương...

Ngụy Tái Cường bỗng xen vào:

—Lão hủ phải cáo tội trước với Vương thế huynh và Vương cô nương.

Đoạn cung tay một lễ.

Wương Phi Dương vội vái dài hoàn lễ, nói:

—Lão tiên bối nói vậy là sao ?

Ngụy Tái Cường nói:

—Lão hủ từng đột nhập Hoàng Sơn, không gặp được Vương cô nương, đã trao đổi với lệnh đường hai chưởng.

Wương Thông Huệ nghĩ thầm: “Mẫu thân mười năm nay đóng cửa kín đáo tu luyện, «Tiên Thiên Cang Khí» đã có đại thành, thuận tay đánh một đòn có thể làm cho đất lở đá vụn, hắc lão nhân này bị đòn nặng lắm.” Bèn nói:

—Gia mẫu từ khi tiên phụ tạ thế không còn để tâm tới thế sự, rất ít khi hỏi đến tình hình võ lâm, ngay cả những sự việc của huynh muội vẫn bối cũng chẳng để mắt tới.

Trong lòng nàng muốn hỏi về thắng bại của cuộc đấu chưởng giữa mẫu thân với Ngụy Tái Cường, nhưng không tiện hỏi thẳng, nên nói vòng vo như vậy để Ngụy Tái Cường tự động kể ra. Quả nhiên Ngụy Tái Cường nhún vai nói:

—Võ công của lệnh đường rất cao minh, lão hủ bình sinh chưa từng gặp đối thủ mạnh như vậy. Sau khi lão hủ tiếp lệnh đường hai chưởng bất phân thắng bại, lão hủ vội rời khỏi Hoàng Sơn trở về đây đợi lệnh.

Wương Thông Huệ mỉm cười im lặng. Nàng không thể đại diện cho mẫu thân tán dương võ công cao cường của đối phương, cũng không muốn Ngụy Tái Cường kể thêm chuyện đó.

Chỉ nghe thiếu phụ tiếp lời:

—Lão thân rất không an tâm về chuyện này. Võ lâm Trung Nguyên tuy chẳng thiếu người văn võ kiêm toàn, nhưng thực không thể có ai trí dũng hy hữu như Vương cô nương. Lão thân cứ tưởng rằng trong đời mình khó còn có dịp tái ngộ Vương cô nương, nhưng hoàng thiên có mắt, cuối cùng trước khi từ giã cõi thế lại được gặp cô nương.

Vương Thông Huệ đáp:

—Thâm tình của lão tiên bối, văn bối cảm kích bất tận, nhưng việc tiếp nhiệm chức Huyền Hoàng Giáo chủ thì văn bối thật khó vâng lời. Lệnh ái võ công cao minh hơn hẳn văn bối. Tử thừa mẫu nghiệp, thuận lý thành chương. Sự nghiệp của lão tiên bối đã có truyền nhân, tại sao lại không giao cho nàng ?

Mỹ nữ đang râu rĩ, nghe vậy bèn nói:

—Tiểu nữ không đủ tài đảm đương chức Huyền Hoàng Giáo chủ, tạm thay mẫu thân ba tháng chẳng xong, khiến tiểu nữ thẹn đến chết được.

Thiếu phụ lắc đầu nói:

—Phong nhi thiên tính chân thành, thẳng thắn, về phương diện võ công, được Ngụy bá phụ và lão thân truyền thụ vài phần, có thể cao hơn cô nương, nhưng tâm cơ trí tuệ thì không tài nào sánh với cô nương. Một đại sự liên quan đến kiếp nạn của võ lâm như vậy, làm sao lão thân dám an tâm trao cho Phong nhi ?

Vương Thông Huệ đang định từ chối, thiếu phụ đã tiếp:

—Lão thân đã mấy lần cân nhắc, suy đi tính lại, thực không thấy người nào thích hợp hơn Vương cô nương. Lão thân tuy một tay sắp đặt các cơ sở của Huyền Hoàng Giáo khắp đại Giang Nam Bắc, nhưng đệ tử bốn giáo chưa một ai được thấy diện mục thật sự của lão nhân. Trong thiết hạp này có ghi rõ nội tình, Vương cô nương chỉ cần xem qua là có thể lãnh đạo toàn bộ giáo phái. Lão thân muốn Vương cô nương dùng tài trí của mình diệt trừ thế lực tà ác do lão thân đã thiết lập, nếu có thể đủ tài dẫn dắt chúng cải tà quy chánh, làm những hảo sự cho nhân gian, thì đó là cách tốt nhất. Còn nếu gặp những kẻ ngoan cố hành ác thì Vương cô nương hãy thẳng tay trừng trị để tránh hậu họa cho võ lâm...

Nói đến đây, thiếu phụ tạm dừng, chăm chú nhìn mặt Vương Thông Huệ tiếp:

—Việc này rất hệ trọng. Lão thân thỉnh cầu Vương cô nương hãy vì sinh mệnh của muôn người mà hành sử, thì tội của lão thân cũng được giảm nhẹ vài phần.

Mấy lời này được nói với cả tấm lòng thành thực. Hai dòng nhiệt lệ chảy dài trên má, hai tay nâng chiếc thiết hạp ưỡn ngực đưa qua.

Vương Thông Huệ lùi lại xua tay:

—Điều này làm sao văn bối dám nhận ? Lão tiên...

Thiếu phụ nói:

—Lão thân còn rất nhiều điều cần nói với chư vị. Thái Vương cô nương cứ nhận thiết hạp đi đã.

Vương Thông Huệ đáp:

—Việc này vẫn bối thật khó vâng mệnh. Lão tiền bối hãy mau cất đi.

Thiếu phụ nói:

—Chẳng lẽ cô nương không nghĩ tới sinh mạng của muôn dân ? Chẳng lẽ cô nương nhẫn tâm nhìn đấu trường sát nhân đầm máu trong võ lâm ? Chẳng lẽ cô nương buộc lão thân phải ôm hận xuống tuyền đài ?

Vương Thông Huệ cứ xua tay thoái lui, không chịu tiếp nhận thiết hạp.

Bổng Ngự Tái Cường hắng giọng một tiếng, nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia ba đời nay không ngừng hành hiệp, nhưng lúc này xem ra kiến diện chẳng được như từng nghe danh, than ôi...

Thiếu phụ thở dài, ngắt lời Ngự Tái Cường:

—Vương cô nương, đây không phải việc riêng tư của một mình lão thân, mà có quan hệ tới kiếp vận của toàn thể võ lâm. Huyền Hoàng Giáo dù lão thân mười mấy năm khổ tâm gây dựng, tuy chưa dám nói có thực lực đủ làm bá chủ giang hồ, nhưng cũng chẳng phải tầm thường. Ngoài Huyền Hoàng Giáo, còn có một thế lực tà ác khác cũng đang phát triển cực nhanh, bùng bùng khởi sắc trong giang hồ, có thể sẽ mạnh hơn Huyền Hoàng Giáo. Nếu cô nương không chịu đảm đương chức Giáo chủ, Huyền Hoàng Giáo tất sẽ như hổ xổng chuồng, giết hại muôn dân, vạn nhất lại bị thế lực tà ác khác lớn mạnh như Ngũ Độc Cung thu dụng thì trong mười năm tới, võ lâm thiên hạ sẽ không có được một ngày thái bình.

Vương Thông Huệ bị Ngự Tái Cường nói xóc, lại nghe lời lẽ thống thiết của thiếu phụ, tuy chưa đáp ứng nhưng cũng đã không thoái lui nữa, mà ngưng mục chăm chăm nhìn thiếu phụ.

Thiếu phụ lại giơ cao thiết hạp nói:

—Đây là tâm nguyện một năm nay lão thân đã quyết định. Vương cô nương muốn cứu võ lâm tránh khỏi kiếp nạn, nên nhận lấy việc này.

Vương Thông Huệ trong lòng xúc động, thở dài nói:

—Ngự lão tiền bối tài đức siêu quần, vì sao lão tiền bối không trao chức vị Giáo chủ cho Ngự lão tiền bối tiếp nhiệm ?

Ngụy Tái Cường lên tiếng:

—Lão hủ tuổi tác quá cao, như ngọn đèn trước gió, như hoàng hôn tịch dương, há có thể lãnh lấy đại nhiệm ?

Thiếu phụ nói:

—Đệ tử của Huyền Hoàng Giáo trong thiên hạ chưa từng được nhìn thấy diện mục giáo chủ của họ, cũng chẳng thể biết Giáo chủ là nam hay nữ. Nếu cô nương chịu đáp ứng lời thỉnh cầu của lão thân, tiếp nhiệm chức Giáo chủ, thì lão thân sẽ thỉnh cầu Ngụy huynh phò trợ cô nương liền trong ba năm.

Hứa Sĩ Công nổi hứng nghĩa hiệp can trường, không nhịn được liền xen vào:

—Lão Hầu Nhi này cũng vì sinh mệnh của đồng đạo võ lâm thiên hạ mà thỉnh Vương cô nương đáp ứng.

Vương Phi Dương nói:

—Muội muội, lão tiên bối vô cùng chân thành. Muội muội hãy tiếp nhận thiết hạp, mở ra coi rồi sẽ quyết định cũng được.

Vương Thông Huệ chớp mắt nói:

—Nếu vãn bối đáp ứng, vạn nhất tài trí không đủ đảm đương, há chẳng phụ tâm nguyện của lão tiên bối lắm sao ?

Hứa Sĩ Công nói:

—Nếu Vương cô nương tiếp nhiệm chức Giáo chủ, Lão Hầu Nhi này nguyện là người đầu tiên phục tùng sự phân phó, không nề hà né tránh việc nghĩa.

Vương Phi Dương nói:

—Muội muội nếu có tâm mưu phúc cho muôn dân, huynh nguyện phục tùng hiệu lệnh.

Ngụy Tái Cường nói:

—Nếu Vương cô nương thừa nhiệm tân giáo chủ, lão phu tuy tuổi tác đã cao cũng nguyện tuân lệnh chủ mẫu, phò trợ cô nương ba năm.

Vương Thông Huệ từ từ đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

—Lãnh thế huynh có cao kiến gì chăng ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một chút đáp:

—Tại hạ nguyện đem tấm thân tự do phục tùng hiệu lệnh.

Thiếu phụ nói:

—Vương cô nương mau tiếp nhận tín vật của bốn giáo. Lão thân còn có điều muốn phụng cáo.

Vương Thông Huệ bỗng lộ vẻ kiên quyết, đáp:

—Được, vẫn bối đáp ứng.

Nói một câu này, tựa hồ nàng phải vận dụng khí lực toàn thân.

Thiếu phụ vui mừng:

—Cô nương chịu tiếp nhiệm chức Giáo chủ Huyền Hoàng Giáo, thật là phúc cho võ lâm thiên hạ. Lão thân cũng đã hoàn thành được một điều tâm nguyện.

Đoạn cung cung kính kính trao chiếc thiết hạp cho nàng.

Vương Thông Huệ đưa hai tay đỡ lấy, bất giác ứa lệ. Nàng thầm hiểu rằng việc tiếp nhiệm chức vị Giáo chủ này quả là chuyển biến trong mạng vận của nàng. Từ nay trở đi, nhất nhất mọi sự đều phải nghĩ đến toàn bộ giáo phái, không thể tính đến lý tưởng của cá nhân mình.

Hứa Sĩ Công cười vang:

—Tục ngữ có câu: «Thổ trung nan tàng dạ minh châu.» Cô nương tài hoa tuyệt thế, lão hủ mới quen biết mấy ngày đã tâm phục. Không ngờ nhân tâm như nhất, cuối cùng có người sớm nhận ra tài hoa của cô nương mà trọng dụng...

Bỗng thấy Vương Thông Huệ nước mắt rờn rờn thì lão Hứa ngậy người ra.

Nguyên Vương Thông Huệ còn quá trẻ, nay tiếp nhận chức vụ tối cao của giáo phái, ngay đến Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường danh tiếng lẫy lừng tam sơn ngũ nhạc cũng nghe lệnh nàng. Vinh dự này đâu phải dễ mơ tưởng, cho nên lão Hứa rất hoan hỉ cho nàng, lại thấy nàng rơi lệ thì lão chưa hiểu ra làm sao.

Vương Phi Dương hiểu rõ muội muội vốn thích một mình nay đây mai đó, nay đảm nhiệm chức Giáo chủ sẽ vô cùng bận rộn, đâu còn nhả hứng ngao du sơn thủy. Nàng đã tốn bao tâm sức kiến tạo bách diệu thư viện tại Hoàng Sơn, chỉ e nàng khó còn dịp trường cửu đọc sách. Nghĩ vậy chàng thở dài nói:

—Muội muội đừng bi lụy ! Vương dân gia phong của chúng ta luôn luôn hành động vì tín nghĩa, bảo vệ đạo hiệp, tuy từ đời thứ ba có bị người ám toán, nhưng hoàn toàn không cải biến Vương dân gia phong. Muội muội tài trí tuyệt luân, hơn cả ngu huynh, hôm nay tiếp nhiệm chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ, vì đồng đạo võ lâm mưu phúc. Nếu chí lớn toại nguyện, danh lưu thiên cổ, huynh nguyện đem hết khả năng hiệp trợ muội muội.

Vương Thông Huệ lau nước mắt nhìn Lãnh Như Bằng một thoáng, nói với thiếu phụ:

—Lão tiên bối có gì giáo huấn, văn bối xin rửa tai lắng nghe.

Lãnh Như Bằng cảm thấy Vương Thông Huệ liếc nhìn chàng một cái mà như tia chớp nhói vào đáy lòng chàng. Chàng có hào khí đâu kém gì Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công, nhưng nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình, lại nghe Trần Hải ngầm cho biết chàng có mối đại cừu phải gánh vác, chỉ e mai này khó tránh hành động đơn độc. Nếu hôm nay chàng gia nhập Huyền Hoàng Giáo, sẽ phải theo quy củ của họ, hành động tự do tương đối của chàng sẽ bị trói buộc, đồng thời chàng lại cảm thấy Vương Thông Huệ có ý căm ghét chàng. Nếu phải vâng lệnh nàng như mọi người thật không tiện chút nào. Trong lòng khổ sở, nên đành lạnh lùng ngồi đó mà im lặng.

Chỉ nghe thiếu phụ thở phào nói:

—Vương cô nương, từ giờ khắc này trở đi, cô nương đã là Huyền Hoàng Giáo chủ. Cô nương xuất thân từ võ lâm thế gia, một lời đã nói như dao chém đá. Cô nương hãy tiếp nhận quy củ của Huyền Hoàng Giáo, khai đàn nhận vị.

Vương Thông Huệ nói:

—Lão tiên bối cứ an tâm. Văn bối đã đáp ứng, suốt đời sẽ đem toàn lực thực hiện. Lão tiên bối đang trọng bệnh, việc khai đàn tiếp vị ta có thể tòng quyền miễn bỏ đi.

Thiếu phụ đáp:

—Được. Khai đàn tiếp vị tuy có thể miễn bỏ, nhưng lễ tiết trong giáo phái thì không thể phế. Thỉnh cô nương tiếp nhận một vái của lão thân.

Nói đoạn thiếu phụ quả thật chấp tay lại. Chỉ thấy Ngụy Tái Cường và mỹ nữ cũng nhất tề vái theo thiếu phụ. Vương Thông Huệ biết đó là quy củ của giáo phái, cũng không né tránh, hoàn lễ đáp:

—Chư vị mau đứng dậy !

Thiếu phụ đứng thẳng người dậy, thở phào nhẹ nhõm nói:

—Cuối cùng lão thân đã hoàn thành một điều tâm nguyện...

Đoạn thông thả lùi về ngồi xuống chiếc ghế mềm, tiếp:

—Hiện tại lão thân muốn kể cho các vị biết một bí mật cay đắng của võ lâm trong mấy chục năm.

Mọi người trong sảnh đều im phăng phắc.

Thiếu phụ ngưng thần, nhìn đăm đăm ngọn nến, tựa hồ đang nhớ lại chuyện xưa, một hồi lâu mới nhè nhẹ thở dài, hỏi:

—Chư vị ở đây có ai biết lão thân chăng ?

Mọi người nhìn nhau trầm ngâm hồi lâu, Hứa Sĩ Công bỗng nói:

—Lão hủ nhớ ra rồi, nếu có gì không phải, thỉnh lượng thứ cho.

Thiếu phụ nói:

—Cung thỉnh, cung thỉnh.

Hứa Sĩ Công nói:

—Ba mươi năm về trước, trong võ lâm có một vị nữ hiệp tư dung tuyệt thế xuất hiện tại Trung Nguyên. Tuy chỉ sau vài năm ngắn ngủi, nhưng do quá mỹ lệ, nên danh khí lan truyền rất nhanh khắp cả đại giang Nam Bắc, thậm chí vượt ra tận miền quan ngoại. Võ lâm mới tặng cho nàng danh hiệu Tu Hoa Tiên Tử. Từ đó rất ít người nhớ đến danh tính thật của nàng...

Thiếu phụ mỉm cười nói:

—Người ấy chính là lão thân.

Vương Phi Dương ngạc nhiên:

—Lão tiên bối là Tu Hoa Tiên Tử, văn bối từng được nghe gia mẫu nhắc đến.

Thiếu phụ nói:

—Tên thật của lão thân là Triệu Vô Sương. Ngoại hiệu Tu Hoa Tiên Tử chẳng qua chỉ là do võ lâm tùy tiện đặt ra thế thôi...

Thiếu phụ thở dài, giọng nói bỗng trở nên buồn bã:

—Ba mươi năm. Mộng đẹp ngày xưa nay còn đâu. Hoa nở hoa tàn. Hứa huynh đã biết lão thân, hẳn cũng biết một vị thi kiếm thiếu niên xuất hiện đồng thời với lão thân trong giang hồ. Hào quang của chàng rực sáng cả võ lâm. Tài ba, hào khí lẫy lừng...

Hứa Sĩ Công đứng bật dậy:

—Có phải là Thần Long Kiếm Khách Giang Mộc Phong ?

Triệu Vô Sương cười buồn bã:

—Không sai ! Là chàng đó. Chàng đến như cuồng phong chấn động võ lâm. Chàng đi như mây khói tan nhòa...

Hứa Sĩ Công nói:

—Thần Long Kiếm Khách là phu...

Triệu Vô Sương đáp:

—Là phu quân của lão thân. Lão thân tình cờ gặp chàng, khi ấy lão thân đã hai mươi hai tuổi, nhưng vẫn còn tính đỏng đảnh của nhi đồng. Đôi bên tình cờ tương ngộ, lão thân ép chàng độ kiếm, chàng nhường nhịn. Lão thân chẳng những không biết điều lại còn dùng lời lẽ ác độc sỉ nhục chàng. Kỳ thực bản lĩnh của chàng cao hơn lão thân hàng chục lần. Cuối cùng, bị bức bách đến cùng cực, chàng chỉ một chiêu kiếm đã đánh văng thanh kiếm trong tay nàng thiếu nữ kiêu căng tức là lão thân...

Mỹ nữ bỗng thốt lên:

—Nương mẫu ! Bản lĩnh của gia gia lợi hại đến thế ư ?

Triệu Vô Sương mỉm cười kể tiếp:

—Kỳ thực một kiếm của chàng chưa dùng toàn lực, nhưng đã làm cho thanh kiếm của nàng văng đi xa ba trượng. Lúc ấy nàng then quá, liền khóc hu hu. Chàng tìm đủ lời lẽ dỗ cho nàng nín đi, nhưng nàng càng khóc dữ hơn. Chàng bèn đi nhặt thanh kiếm đưa cho nàng, rồi tự bẻ thanh kiếm của mình gãy làm đôi, ném xuống đất, nhưng vẫn không làm cho nàng hết giận dữ. Dỗ mãi chẳng được, chàng đành bỏ đi, nhưng lúc ấy nàng bỗng đâm cho chàng một kiếm...

Mỹ nữ sợ hãi thốt lên:

—Chao ôi nương mẫu ! Nương mẫu đâm có trúng hay không ?

Triệu Vô Sương đáp:

—Đâm trúng vai trái của chàng sâu tới ba tấc, máu chảy như suối. Kỳ thực võ công của chàng rất cao minh. Dù nàng bất ngờ phóng kiếm, cũng khó đâm trúng được chàng, nhưng chàng có ý nhường nhịn để nàng khỏi giận dữ mà thôi.

Mỹ nữ bỗng đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, ánh tha thiết, nói:

—Gia gia quả thật là đệ nhất hảo nhân trên thế gian. Nữ nhi thiết tưởng không còn nam nhân nào tốt như gia gia nữa.

Triệu Vô Sương ngoảnh đầu nhìn nữ nhi, kể tiếp:

—Nàng đâm trúng chàng một kiếm, đã không biết hổ then, lại còn chưa nguôi giận, chẳng buồn hỏi thăm chàng một câu, quay mình bỏ đi...

Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:

—Nàng chạy được mười mấy dặm, bỗng cảm thấy hành động vừa rồi là quá đáng, bất cần nhân tình, bèn chạy trở lại chỗ cũ. Nhưng dưới ánh nguyệt quang vàng vạc, giữa đêm dài lạnh lẽo u tịch, nào còn thấy hình bóng của chàng. Nàng nhìn vũng máu trên mặt đất, không nhịn được lại bưng mặt khóc...

Vương Thông Huệ nói:

—Chuyện tình ái, người phạm tục mấy ai hiểu nổi ?

Triệu Vô Sương mỉm cười, kể tiếp:

—Sau lần ấy, nàng nhất mực đi tìm chàng. Nhưng thiên địa bao la, sơn hà cách trở, tìm chàng đâu dễ. Nàng tốn công một năm vẫn không dò kiếm được tung tích của chàng. Đương lúc nàng ở Kiếm Bắc, bỗng gặp Nam Thiên Ngũ Quái, bị bọn chúng dùng ám khí độc dược đả thương, bắt mang về nhốt ở biên khu Vân Quý. Ngũ quái có ý bất lương, chẳng những không giết nàng mà cũng không trị thương cho nàng. Nào ngờ chàng đột nhập vào sào huyệt của Ngũ quái trong núi, khổ chiến suốt một ngày đêm, đánh bại Ngũ quái, cứu được nàng ra...

Mỹ nữ thở dài, nói:

—Đáng tiếc ngay đến diện mạo gia gia thế nào, nữ nhi cũng không được biết.

Triệu Vô Sương buồn rầu nói:

—Phong nhi, hãy nhìn kỹ bức họa trên tường mà coi. Đó chính là tiên phụ của Phong nhi đó.

Quần hào đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sau làn khói trắng bốc lên từ chiếc cổ đỉnh có treo một bức họa tượng.

Mỹ nữ thốt lên:

—Nương mẫu ! Sao nương mẫu chẳng sớm nói cho nữ nhi biết. Nữ nhi vẫn thường ngắm bức họa. Không ngờ cuối cùng lại chính là tiên phụ của nữ nhi.

Nàng vội bước lại bên chiếc cổ đỉnh, đưa tay áo phẩy nhẹ làn khói trắng cho tản đi để bức họa tượng lộ ra rõ ràng.

Bức họa vẽ một trung niên tráng sĩ diện mục anh tuấn, y phục ngay ngắn, mày rậm mắt sáng đang ngồi tĩnh tọa. Thần sắc ẩn hiện nỗi thống khổ vô hạn, tựa hồ đang chịu đựng một mối thương tâm thâm trọng.

Vương Phi Dương nhìn bức họa, nghĩ thầm: “Người trong bức họa này tuy thần thái khác so với bức họa ngoài tiền sảnh, nhưng đều do một người thủ bút.

Vẽ cùng một người vậy mà nét bút họa tượng và thư pháp khác hẳn nhau. Nét vẽ chỉ một lần, không hề tu sửa. Ngay cả thư pháp cũng phóng túng như long phi phong vũ. Nhưng nhìn cặp liễn kia, thấy công lực không đủ, bút lực không đều lúc đậm lúc nhạt, hẳn người cầm bút trong nội tâm đang dấy lên phong ba dữ dội, trào ra cả cặp liễn.”

Triệu Vô Sương nói:

—Phong nhi, bức họa này là gia gia của Phong nhi vẽ trước lúc lâm chung nên vẽ mặt bi thống nhường kia. Sau khi viết xong cặp liễn, gia gia của Phong nhi ngồi tĩnh tọa trị thương, nhưng thương thế quá trầm trọng, ba ngày sau thì qua đời, bỏ lại ta cùng Phong nhi.

Triệu Vô Sương thở dài, tiếp:

—Bất quá lúc ấy Phong nhi còn chưa ra đời, chưa biết là nam hay nữ. Thương thay ngay đến diện mục của phụ thân, Phong nhi cũng chẳng được thấy. Gia gia của Phong nhi trước lúc tắt thở còn mấy lần nhắc đến Phong nhi. Ôi, sau ngày gia gia của Phong nhi đánh bại Ngũ quái cứu ta thoát hiểm, hai người quả thực được sống những ngày vô cùng hoan lạc. Chàng đưa ta đến một nơi phong cảnh u mỹ, không vết chân người. Chàng trị lành thương thế cho ta, rồi hai người quấn quít bên nhau không rời, trừ nửa năm một lần chàng xuống núi mua các vật dụng. Thời gian còn lại hai người ở liễn bên nhau suốt ba năm, tình ái mỗi ngày một nồng nàn. Thâm tâm đã sớm quyết định, nhưng gia gia kiêu ngạo của Phong nhi vẫn không chịu nhắc đến chuyện hôn sự, khiến ta cũng chẳng tiện hé miệng. Ta sống trên hoang sơn quá lâu, không thấy được bóng người, bèn quyết định hạ sơn, hy vọng chàng sẽ dùng hôn sự để giữ chân ta. Nào ngờ chàng chỉ mỉm cười, nói: «Sương muội đã không muốn ở chốn hoang sơn tịch thì huynh đưa muội hạ sơn vậy!» Lúc ấy ta thật giận dữ đến mức dở khóc dở cười, nhưng lời đã trót nói ra, chẳng lẽ thu hồi. Thế là sau ba năm, hai người lại tái xuất giang hồ. Thanh danh của Thần Long Kiếm Khách càng ngày càng vang dội. Nhưng ta đối với chàng vì tự ái mà sinh hận. Vào một đêm trăng nọ, ta viết thư để lại rồi bỏ đi.

Mỹ điểm thiếu nữ thở dài nói:

—Nương mẫu lưu thư bỏ đi, hẳn là gia gia đau lòng lắm lắm.

Triệu Vô Sương thở dài nói:

—Gia gia người tuy tính khí trầm tĩnh nhưng trung tín tốt cùng. Sau ngày ta bỏ đi, chàng liền phát cuồng...

Mỹ điểm thiếu nữ hỏi:

—Sao ? Gia gia phát cuồng ư ?

Triệu Vô Sương đáp:

—Không sai, chàng phát cuồng. Từ một thiếu niên anh tuấn đẹp như thiên thần, biến thành một quái nhân đầu tóc xõa xượi, y phục xốc xếch, lang thang ngây dại trong giang hồ.

Lúc ấy, danh tiếng trong võ lâm ngang với gia gia người chỉ có được vài người. Ngoài Ngụy bá bá của người ra, chỉ còn Thần Phán Trần Hải và Sâm Tiên Long Thiên Lộc...

Mục quang của thiếu phụ thong thả lướt qua mọi người một lượt, đoạn tiếp:

—Mấy người vừa kể tựa hồ đều có thành kiến với vong phu của lão thân, từng tìm đến tử kiếm với vong phu...

Đưa mắt nhìn Ngụy Tái Cường, nói:

—Ngoại trừ Ngụy huynh ra, cứ như lão thân được biết, mấy vị tìm đến so kiếm đều chẳng ai toại nguyện.

Mỹ nữ hỏi:

—Ôi, không biết gia gia thắng hay bại ?

Triệu Vô Sương nói:

—Dĩ nhiên là thắng. Lão thân tuy không tận mắt thấy chàng đánh bại mấy vị đệ nhất cao thủ lưng lầy tiếng tăm ấy, nhưng sau đó không một người nào dám đến thách đấu nữa, thì đoán chắc là chàng đã thắng.

Mỹ nữ nói:

—Uy phong của gia gia lừng lẫy thật.

Triệu Vô Sương nói với nàng:

—Các nhân vật võ lâm thiên hạ không ai được quan thưởng mấy trận đấu kinh thiên động địa ấy, dĩ nhiên ta nghe tin cũng bị chấn động, sợ gia gia người bị họ đả thương vội tìm đến, thì dọc đường gặp Ngụy bá bá của người... Lần ấy ta đang bị bọn lục lâm vây khốn, may được Ngụy đại hiệp cứu thoát nạn...

Thiếu phụ nhìn Ngụy Tái Cường chan chứa tình cảm, tiếp:

—Nhưng lúc đó ta chỉ lo cho sự an nguy của Giang Mộc Phong, chẳng kịp cảm tạ Ngụy huynh, liền quay mình lao đi. Tìm được Giang Mộc Phong rồi, lúc này tuy chàng bị bệnh cuồng, nhưng lập tức nhận ra ta...

Thiếu phụ nở nụ cười nhu hòa, nói tiếp:

—Lần này đến lượt ta cứu giúp chàng. Ta đưa chàng đến một sơn thôn yên tĩnh mà sẵn sóc. Bệnh cuồng của chàng vốn vì ta mà phát tác. Nay có ta ở bên cạnh, bệnh ngày một thuyên giảm, độ nửa năm sau đã gần bình phục. Trong thời gian ấy, ta mãi sẵn sóc, không để tâm đến mọi sự. Nhưng sau khi chàng gần bình phục, ta bỗng nghĩ đến một sự tình thập phần kỳ quái...

Vương Thông Huệ hỏi:

—Trong nửa năm ở sơn thôn, hẳn không có ai tới quấy nhiễu ?

Triệu Vô Sương đáp:

—Đúng vậy. Khi mới đến sơn thôn, ta luôn luôn nơm nớp lo có kẻ tìm đến quấy nhiễu, nhưng hoàn toàn không có. Ta và chàng vậy là được an cư trong nửa năm liền...

Thiếu phụ quay nhìn nữ nhi, nói:

—Đó là thời gian ta vô cùng sung sướng. Gia gia kiêu ngạo của người nhất nhất vâng lời ta, chàng sư tử hung mãnh lại hóa thành nhu mì ngoan ngoãn...

Mỹ nữ mỉm cười:

—Nương mẫu bản lĩnh ghê thật.

Sắc diện của thiếu phụ cứ luôn luôn thay đổi trong thời gian kể chuyện, cứ chột hỉ chột bi, hiển nhiên sự tình trong mấy chục năm về trước đã in dấu quá đậm trong ký ức, tâm linh.

Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:

—Khi bệnh thể lành hẳn, ta cùng chàng lập tức thành hôn, chỉ có thiên địa làm chứng, không có người thứ ba, chẳng có hôn lễ gì hết. Gần mười năm tiếp theo là cuộc sống tâm đầu ý hợp vô cùng hạnh phúc. Giang Mộc Phong vì ta mà xa lánh giang hồ thị phi, kỳ thực thanh danh của chàng chấn động võ lâm, ai cũng kính nể. Chỉ cần chàng không tìm người thì cũng chẳng ai dám động đến chàng. Đây là thời kỳ tối khoái lạc trong đời ta, ta được cùng chàng du ngoạn khắp mọi danh lam thắng cảnh trong thiên hạ. Từ khi định cư, ta cũng biến đổi hẳn, không đàm luận võ công, chỉ chuyên tâm nghiên cứu thuật nấu ăn. Nào ngờ, hảo cảnh bất thường. Khi ta hoài thai tháng thứ ba, thì chàng đột ngột để lại mấy chữ rồi bỏ đi, viết rằng chàng sẽ đi tối đa mười ngày, tối thiểu một ngày sẽ trở về. Tuy chàng y hẹn trở về, nhưng thân phụ người bị trọng thương. Chàng lấy bút viết đôi liễn, rồi ngồi tĩnh tọa điều tức. Ta biết chàng quyết không nguyện chết, vì không nhẫn

tâm bỏ lại ái ân và nhi tử còn chưa được sinh hạ. Chàng vận dụng toàn bộ tiềm lực của sinh mệnh để đương đầu với tử vong, nhưng cuối cùng do thương thế quá trầm trọng, nên ba ngày sau có ác biến, chàng tắt thở. Trước lúc nhắm mắt, chàng mấy lần cáo tội, rằng không thể bồi tiếp ta đến lúc bạc đầu, đành ôm hận xuống cửu tuyền, rằng ta hãy tự quyết định, không cần giữ lễ giáo, chàng đã có lỗi rất nhiều với ta, cũng không muốn ta vì chàng mà chung thân thủ tiết. Tình ái của chàng thật thâm hậu và quảng đại, nhưng mấy câu nói đó lúc ấy như những mũi dao đâm vào lòng ta.

Vương Thông Huệ thở dài nhẹ nhàng, nói:

—Giang lão tiên bối tài trí siêu việt, kiến giải cũng thật siêu quần.

Triệu Vô Sương nói tiếp:

—Lão thân lúc đó vừa thương vừa giận, lập tức tuyên thệ, rằng kiếp này nếu thay lòng đổi dạ, tất sẽ lâm trọng bệnh liệt giường mà chết thảm.

Mọi người nghe vậy thì giật mình nghĩ thầm: “Vậy là lời tuyên thệ đã ứng nghiệm.” Mọi người đều nghĩ vậy, nhưng không một ai nói ra.

Chỉ nghe Triệu Vô Sương kể tiếp:

—Khi lão thân đang tuyên thệ như vậy, chàng buông thõng tay tắt thở. Tình cảnh lúc ấy thật khiến lão thân đứt từng khúc ruột. Lão thân khóc liên bốn ngày đêm, hết nước mắt thì đến huyết lệ...

Thiếu phụ bỗng quay lại nhìn nữ nhi ở phía sau, nói:

—Nếu không đang hoài thai, lão thân quả thật chẳng còn dũng khí để sống tiếp. Nghĩ đến giọt máu chàng lưu lại còn chưa biết là nam hay nữ, đành nén thống khổ mà lo việc hậu sự cho chàng.

Lão thân tìm một địa điểm ở gần sơn thôn mai táng chàng, dựng bia mộ cẩn thận. Khi ấy lão thân nghĩ rằng sau ngày sinh hạ nhi nữ, quyết không cho nó học võ, mà theo nghề văn, hoặc giả làm nông phu để khỏi dính dáng đến chuyện thị phi ân oán giang hồ. Rồi khi nó đã thành thân tự lập thì lão thân sẽ tuần tiết theo vong phu...

Thiếu phụ ngừng một chút, nhìn mọi người kể tiếp:

—Nhưng người tính không bằng trời tính. Sự đời biến hóa ngoài dự liệu của con người. Lão thân sống được mấy tháng trong thảo thất ở sơn thôn nọ bình an vô sự, nổi bi thương nguôi dần, hùng tâm của lão thân cũng nguôi lạnh theo. Rồi một đêm mưa to gió lớn, lão thân bỗng cảm thấy đau bụng dữ dội. Tuy chưa có

kinh nghiệm sinh sản, lại ở một nơi hoang vu, nhưng lão thân không hề lo sợ. Khoảng canh ba thì sinh hạ Phong nhi...

Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, nói:

—Lão tiên bối kiên cường như bàn thạch, vẫn bối thật kính phục.

Triệu Vô Sương mỉm cười buồn bã, tiếp:

—Sau khi lão thân sinh hạ Phong nhi được mười ngày, vào một buổi tối, bỗng có sáu bảy kẻ lạ mặt tìm đến thảo thất. Trong bọn có tăng có đạo, chúng nói là đến để thanh toán món nợ với vong phu của lão thân. Lão thân vốn cao ngạo, trong cảnh ngộ ấy vẫn không chịu nhục, bất chấp thân thể hư nhược, liền rút kiếm ác đấu với chúng. Một tên trong bọn dùng ám khí đả thương lão thân, đúng lúc sắp bị chúng giết chết thì Ngụy Tái Cường kịp đến. Ngụy huynh tay không đánh tan bọn họ, cứu sống lão thân. Nhưng lúc ấy lão thân quá mệt, xây xẩm mặt mày ngất đi.

Mỹ nữ bỗng kêu lên:

—Nương mẫu đáng thương quá đi thôi !

Đoạn hai hàng lệ rơi lã chã.

Triệu Vô Sương đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nữ nhi, dịu dàng vô hạn, nói:

—Phong nhi, đừng khóc ! Ta còn nhiều điều muốn nói, mà thời gian thì sắp tận rồi.

Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:

—Khi tỉnh lại, lão thân thấy mình đang nằm trên giường, Phong nhi đáng thương ở bên cạnh. Hài nhi đâu biết gì đến nỗi thống khổ của mẫu thân, nhìn lão thân toét miệng cười. Không thấy Ngụy Tái Cường đâu cả.

Mỹ nữ nhìn Ngụy Tái Cường, hỏi:

—Sao ? Ngụy bá bá bỏ đi rồi ư ?

Triệu Vô Sương đáp:

—Ngụy bá bá của Phong nhi là bậc chính nhân quân tử. Sau khi cứu lão thân, liền ra bên ngoài chờ. Khi lão thân ngồi dậy, Ngụy huynh mới xuất hiện ở cửa, bảo lão thân cần nằm nghỉ vì bị trúng ám khí có tẩm độc. Độc dược ấy chỉ Sâm Tiên Long Thiên Lộc mới có thể có giải dược. Vì vậy, Ngụy huynh phải lập tức đi tìm Long Thiên Lộc rồi tạm đưa cho lão thân một lọ linh đơn, dặn cứ mười hai giờ uống một viên, chờ Ngụy huynh trở về...

Mỹ điểm thiếu nữ bỗng hỏi:

—Vì sao Ngụy bá bá lại đối tốt với nương mẫu như vậy ?

Triệu Vô Sương không ngờ nữ nhi hỏi câu ấy, trong nhất thời không biết trả lời ra sao.

Mọi người không ai nói gì, không khí trong sảnh bỗng trầm hẳn xuống.

Triệu Vô Sương nhìn Ngụy Tái Cường, nghĩ thầm: “Ngụy huynh vốn là bậc đại hiệp lừng lẫy danh tiếng, chỉ vì bảo hộ ta và Phong nhi mới đến nỗi này. Ân tình của chàng đối với mẫu nữ ta cao như núi, sâu như biển. Nếu chàng cầu hôn, ta khó bề cự tuyệt, nhưng chàng cố nén ái tình thâm hậu, biến nó thành lòng nhân từ vô hạn mà bảo hộ ta và Phong nhi suốt mười tám năm. Lúc này nếu ta nhân đây nhắc đến thâm tình trong lòng ta mà nói với chàng, hẳn cũng phần nào an ủi mối tình si của chàng.” Nghĩ vậy, thiếu phụ bèn thông thả đáp:

—Bởi vì Ngụy bá bá hỉ ái ta, vì ta và Phong nhi mà mai danh ẩn tích, cải trang để bảo hộ ta và Phong nhi suốt mười tám năm. Ta và Phong nhi được sống đến hôm nay là hoàn toàn nhờ ân đức của Ngụy bá bá đó.

Mọi người tuy biết thiếu phụ có ý như vậy, nhưng không ngờ trước mặt mọi người lại cả gan nói ra lời lẽ kinh nhân, bị coi là phản luân thường đạo lý. Chỉ nghe thiếu phụ kể tiếp:

—Nhưng Ngụy bá bá của Phong nhi là người có tâm của nhi nữ mà đảm khí của anh hùng. Suốt mười tám năm qua, Ngụy huynh không nói với lão thân một lời biểu thị tình ái, không hề có bất cứ cử chỉ nào trái lẽ. Quan hệ giữa lão thân và Ngụy huynh thanh bạch như ngọc, có thiên địa chứng giám. Hai bên có tình, nhưng giữ lễ. Lão thân hỉ ái vong phu, nhưng cảm động trước chân tình của Ngụy huynh. Cảm động vô hạn, nhưng cố nén suốt mười tám năm, thủy chung với vong phu. Nhưng kiếp sau nếu được làm nữ nhi, lão thân nguyện sẽ báo đáp ân tình của Ngụy huynh ở kiếp này.

Mỹ điểm thiếu nữ gục đầu vào lòng thiếu phụ mà khóc nức nở.

Vương Thông Huệ nghiêm trang nói:

—Lão tiên bối thực là người phi thường về cả đức hạnh lẫn trí tuệ.

Triệu Vô Sương tựa hồ không để ý tới nữ nhi đang gục vào lòng mình khóc nức nở, nói:

—Vương cô nương chẳng cần tán dương lão thân...

Đoạn thông thả cúi xuống, vỗ vỗ vai nữ nhi, nói:

—Phong nhi đừng khóc ! Tiên phụ của Phong nhi thiên tính kiên cường, ta chưa thấy chàng một lần nào rơi lệ. Phong nhi là nữ nhi của chàng, dĩ nhiên phải noi gương chàng, kiên cường bất khuất.

Mỹ điểm thiếu nữ lau nước mắt, quả nhiên không khóc nữa.

Thiếu phụ nhắm mắt, kể tiếp:

—Y lời Ngụy huynh, lão thân cứ mười hai giờ uống một viên linh đơn. Khi vừa hết lọ thì Ngụy huynh trở về, người đầy bụi đường, vẻ mặt hốc hác, hiển nhiên vừa trải qua một lộ trình muôn phần vất vả, một trường ác chiến mãnh liệt, nhưng có đem về được giải dược của Long Thiên Lộc, cứu sống lão thân.

Đoạn tình này có huyết có lệ, mọi người đều ngưng thần lắng nghe.

Triệu Vô Sương kể tiếp:

—Lão thân sau khi sinh hạ, trải qua cuộc ác chiến, trúng độc thương, lưỡng phương thân tâm đều bị thương tổn. Tuy đã được giải độc, nhưng phong hàn thâm nhập thì bất trị, lão thân cố dùng võ công để kháng bệnh thế nhưng cũng chỉ được ba năm. Từ đó trở đi, danh y thúc thủ. Trong thời gian ba năm đó, lão thân đã xác minh được rằng sáu, bảy kẻ tìm đến ám toán lão thân đêm nọ là những kẻ thuộc hai đại môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang được võ lâm tôn sùng như Thái Sơn, Bắc Đẩu. Điều đó khiến lão thân vô cùng phẫn nộ, quyết đem những năm còn lại dấy lên một trường sát kiếp trong võ lâm. Vừa hay lúc đó lão thân gặp được Huyền Hoàng Giáo chủ Hoàng Thạch đạo sĩ. Thời ấy lão thân tuy thụ bệnh, nhưng bệnh thế phát tác rất chậm nhờ có võ công. Hoàng Thạch đạo sĩ từng gặp phụ phụ lão thân một lần, sau khi lão thân mãn tang, lão ta bỗng nổi ác niệm muốn chiếm đoạt lão thân. Nhân lúc Ngụy huynh có việc đi xa, lão ta thao thao bất tuyệt về hoạt động của Huyền Hoàng Giáo ở biên khu Vân Quý và ý định thâm nhập đại Giang Nam Bắc. Lão ta bộc lộ hết các thủ đoạn khống chế thuộc hạ của bốn giáo. Lão thân đang có ý đồ phục thù, nghe vậy liền dự mưu đoạt ngôi Giáo chủ...

Hứa Sĩ Công nói:

—Hoàng Thạch đạo sĩ nguyên chỉ là một tên tướng cướp tầm thường, chuyên dùng mê dược để hành ác, phu nhân có giết hắn đi cũng là trừ họa cho nhân gian.

Triệu Vô Sương mỉm cười, nói:

—Nếu lão thân giết ngay hắn, thì Huyền Hoàng Giáo đâu có thanh thế lớn mạnh như hôm nay. Huyền Hoàng Giáo tuy không có các cao thủ, nhưng tổ chức

nghiêm mật, phương pháp khống chế cực kỳ lợi hại, rất phù hợp với lòng cừu hận mãnh liệt của lão thân. Hoàng Thạch đạo sĩ là kẻ rất đặc dụng, làm sao lão thân lại giết ngay hắn. Lão thân bèn giả bộ ưng thuận, hứa hẹn với hắn để hắn đưa đi tuần du các Tổng tòa và Phân tòa của Huyền Hoàng Giáo. Nhưng giáo phái này mới nhập Trung Nguyên, thực lực chưa đủ mạnh. Tổng tòa lớn nhất của nó chính là Đào Hoa Trang. Lão thân có dự mưu đoạt ngôi Huyền Hoàng Giáo chủ, bèn đặc chế một chiếc mạng che mặt bằng đồng xanh, bảo Hoàng Thạch đạo sĩ giới thiệu với các đệ tử bốn giáo rằng lão thân mới đích thực là Giáo chủ. Hoàng Thạch đạo sĩ quá tin vào lời hứa của lão thân, quả nhiên y theo mọi lời phân phó của lão thân. Thế là lão thân ngày một thành công, còn Hoàng Thạch đạo sĩ ngày một bước dần đến chỗ chết. Sau khi lão thân nắm được toàn bộ giáo phái, đáp ứng hôn kỳ thì chỉ còn có hai ngày. Trong khi lão ta dốc sức chuẩn bị hôn lễ thì lão thân nghĩ cách giết hắn. Tuy lão thân độc ác nhưng vẫn còn chút nhân tính, nghĩ đến sự hậu đãi của hắn lại không nỡ hạ thủ.

Mỹ điểm thiếu nữ hỏi:

—Nương mẫu tha cho lão ta ư ?

Triệu Vô Sương đáp:

—Không, sau một hồi cân nhắc, lão thân quyết định giết hắn, chính thức đoạt ngôi Giáo chủ, có Ngụy huynh hiệp trợ, mười mấy năm lao khổ kinh doanh, kiến lập nên Huyền Hoàng Giáo lớn mạnh như hôm nay.

Thiếu phụ chăm chú nhìn Vương Thông Huệ, nói:

—Vương cô nương ! Không phải lão thân huênh hoang, nhưng thế lực của Huyền Hoàng Giáo hiện thời quyết không thua gì chín đại môn phái trong võ lâm. Trong thiết hạp này có đầy đủ danh sách các Tổng tòa, Phân tòa, danh tính những người cầm đầu, pháp quy... Bọn chúng vốn phục tùng mọi hiệu lệnh của Huyền Hoàng Giáo. Hy vọng Vương cô nương với trí tuệ vô song sẽ biết...

Thiếu phụ hít một hơi dài, tiếp:

—Thế lực tà ác ghê gớm này, lão thân chuyển giao cho Vương cô nương. Hy vọng Vương cô nương dùng tài trí cải biến nó thành chính giáo.

Lúc này sắc mặt thiếu phụ chợt ửng hồng, đôi mắt long lanh sáng rực, tựa hồ không phải đang thụ bệnh.

Vương Thông Huệ thâm biết được vật đã phát tác, sắc diện kia chỉ là ánh hồi quang cuối cùng sắp tắt, bèn cúi mình đáp:

—Thỉnh lão tiên bối an tâm. Vãn bối đã đáp ứng, tự khắc sẽ đem toàn lực, chỉ lo không biết có đủ khả năng làm được như kỳ vọng của lão tiên bối.

Triệu Vô Thương nói:

—Vương cô nương tài hoa siêu quần. Chỉ cần cô nương dốc toàn lực, nhất định sẽ không thất bại.

Vương Thông Huệ đáp:

—Lão tiên bối quá khen.

---- o0o ----